

MOTTO

*„A tak vás,
bratři, napo-
mínám jmé-
nem našeho
Pána Ježíše*

Krista:

*Bud'te všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky.
Stejně usuzujte a stejně smýšlejte.*

1Kor 1, 10

ZPRAVODAJ OLEŠNICKÉ FARNOSTI

POLEČNOU ESTOU 0

SLOVO ÚVODEM

Vážení čtenáři,
dostává se vám do rukou nulté číslo obnoveného farního zpravodaje. Obnoveného proto, že, jak si jistě dobře pamatujete, zpravodaj pod stejným názvem již vycházel. Rádi bychom navázali na započaté dílo i když v poněkud pozměněné formě.

Zpravodaj původně vycházel pro potřeby farností Olešnice a Prosetín, což vyplývalo i z tehdejšího uspořádání duchovní správy. Nyní se tedy jedná o zpravodaj farnosti olešnické, ne však se záměrem jakéhosi hraní na vlastním písečku. Rádi bychom nabídli prostor bez ohledu na teritorium.

Zpravodaj bude jiný i z toho důvodu, že jeho redaktorem již nebude duchovní správce, ale my farníci. Otec Stanislav nám ochotně přislíbil spolupráci, ale život zpravodaje bude v rukou našich.

Je možné, že se někdo cítí dotčen, protože nebyl ke spolupráci přizván. Na jeho adresu bych rád poznamenal, že především mohl sám zpravodaj rozběhnout a také, že ho nikdo z okruhu spolupracovníků nevyklučuje. Ba naopak, vítáme ochotné spolupracovníky.

Redakce, která dala dohromady toto číslo je totiž tvořena především mládeží a existuje tu tak nebezpečí, že zpravodaj se stane mládežnickým. Naším cílem ale je, aby zpravodaj byl skutečně farní. Proto vás vyzýváme ke spolupráci a zároveň prosíme o trpělivost s krystalizací. Můžete se obrátit na redakci.

Byli bychom rádi, kdyby se nám podařilo vytvořit určitý prostor pro komunikaci a řešení našich problémů, které byly, jsou a budou. Samozřejmě na určité úrovni a v seriózní formě, jak se sluší na křesťany.

Za redakci Josef Kánský

REPORTÁŽ

Vstanu a půjdu ke svému Otci

(Lk 15,18)

Tato biblická myšlenka provázela letošní Děkanské setkání mládeže, které se konalo 1. května 1999

v Letovicích. Z naší farnosti se vypravilo také několik zástupců. Někteří již „staří mazáci“, někteří se účastnili poprvé.

Po vydatném obědě jsme se se sluncem v zádech vypravili do místa určeného. Na letovické farní zahradě se shromáždilo zhruba 100 mládežníků a hned se začalo zpívat. Úvod obstarali Máňa a Libor v nočních košilích, s velkým budíkem a „Ráno, celý den, andělé nade mnou bdí, můj Pane!“ Poté co jsme zkontrolovali účast, kdy se všechny farnosti představily, jsme se seznámili s několika duchovními, kteří celou akci zaštitili.

Prvním bodem programu byla mše svatá. Před obětním stolem byla postavena pyramida z krabic. Některé byly popsány lidskými vlastnostmi, které jsou bariérou mezi námi a Bohem. Jako úkon kajícího jsme spolu s kněžími rozebrali hromadu a krabice = hříchy jsme odhazovali za sebe, pryč z našeho středu.

Po mši svaté následovala beseda s otcem Pavlem Bartoňkem (Praděd) na téma Společenství. Otec poté odpovídal na dotazy. Po několika písničkách jsme se k večeru přesunuli do kulturního domu. Opálení a už i hladoví jsme přivítali občerstvení. O závěr celé akce se postaral Pavel Habáň z Rádia Proglas a jeho diskotéka.

Celý den bylo nádherné počasí, výborná nálada, perfektní organizace. Letovice, díky! Vzhůru příští rok (prý) do Olešnice! Dokážeme to také?

Markéta Konečná

Představovat vám Mgr. Václava Knotka, který byl 19.6.1999 brněnským biskupem vysvěcen na jáhna, jistě není potřeba. A právě jemu jsme položili těchto několik otázek:

1. Mohl bys nám říci, za jakých okolností jsi poznal své povolání ke kněžství; nebo co bylo tím impulzem?

Prvním impulsem bylo moje biřmování roku 1987. Tenkrát tatínek řekl, že v Sulíkově dělá přípravu nějaký mladý kněz ať se tam jedu podívat. Mně se moc nechtělo. Tam jsem se poprvé setkal s partou mladých lidí, kteří dělali něco víc pro svou víru a hlavně jsem tam potkal mladého kněze Michala Martínka. Od té doby jsem začal více přemýšlet o víře o tom, jak to že někdo tak mladý, je knězem, že faráři nejsou jenom ti staří. Taková první zřetelnější myšlenka přišla jednou pak, když jsem seděl v kostele po mši svaté. Jako bych zaslechl „nechceš být knězem?“ A v tu chvíli mně to naplnilo velkou radostí. Byla to jen taková chvíle, po které jsem se vůbec nerozhodl být knězem. Dál jsem chtěl normálně dodělat průmyslovku, dál na vojnu, prostě žít „normálně“. Ale od té doby přicházeli občas impulzy, okolnosti, v kterých dnes vidím, že to bylo volání ke kněžství. Musím říct, že to byl i P. František Kšica, který na mně působil svým širokým hluboce prožívaným kněžským srdcem. Má cesta k rozhodnutí, byla i cesta bolestného hledání, ale vím dnes, že sice

někdy bolestná a těžká, ale přesto mně po ní vedl náš Pán. On je to, který je dárce té nezasloužené milosti, jáhenství a dá-li Bůh za rok kněžství.

2. Co pro tebe bylo během tvého studia nejtěžší?

Myslím že při mých studiích byl nejtěžší začátek tj. první dva roky. Jsem zaměřen více technicky a když ve filozofii na nás spustili metafyziku a další pojmy a obory z filozofie, tak rok jsem nevěděl o čem je řeč. Asi až po roce jsem trochu pronikl do základních filozofických pojmů, na kterých se později stavělo např. v dogmatice. Pak bylo i náročné proniknout do základních pojmů teologie, a uchopit jednotlivé úvody do různých teologických disciplín. Po tomto pochopení a „uchopení“, řekl bych proniknutí do filozofie a základních pojmů teologie, se pak začala vytvářet stavba, která rostla až ke státní zkoušce. Ty začátky byli sice těžké, když jsem se tím musel „prokousat“, ale i to mělo svůj smysl.

3. A co bylo naopak pro tebe posilou v přípravě na kněžství a ve studiu?

Tato otázka navazuje na tu předešlou. Teologie se nedá učit jako např. medicína. Teologie se musí učit na kolenou před svatostánkem, jinak to nemá smysl a to bylo pro mě vždy posilou. Ty informace při studiích nejen „nacpat“ do hlavy, ale aby srdce přijalo, to co člověk studoval, protože teologie čerpá na prvním místě z Božího zjevení z Písma svatého. Takže jsem se snažil, aby studium teologie a můj život nebyly od sebe

odtrženy, protože to už je pak jen „nalejvárna“ do mozku a nic víc. Byly to krásné časy přemýšlení a rozjímání o Bohu, o jeho velké lásce k člověku, kde má svoje místo rozum a srdce. Jak jsem řekl už u předcházející odpovědi: je to jako stavba, která roste od základů až se začnou spojovat jednotlivé části a člověk vidí tu krásu v celku. Musí však projít ty základy, jednotlivé části i když těžké, ale bez nich není stavba možná. A až při přípravě na státnice, jsem naplno pochopil, že to bylo těžké, ale přesto krásné pronikat do hlubin Božích tajemství, které nám bůh poodhalil ve zjevení Ježíše Krista. Byl to také čas přemýšlení o sobě, o tom jaký jsem, protože žádný člověk není hoden přijmout takovou milost. Vnímám to jako obrovský nezasloužený dar slabému člověku, ale i jako dar pro všechny lidi. Moji opravdovou posilou při přípravě byla každodenní modlitba k Duchu svatému, který je dárce moudrosti a pak hodiny proklečené před svatostánkem, kde opravdově přítomen Ježíš Kristus v Eucharistii, v němém úžasu nad Boží velikostí a Božím darem - toto byla pro mě největší posila při přípravě a formaci ke kněžství i studiích a to přineslo své plody.

4. Je kněžský seminář skutečně místem, kde se jen studuje a modlí, jak si to mnoho lidí představuje?

Svým způsobem je to pravda. Kromě toho se tam i jí, spí, sportuje dělají se různé akce a také se dělají „hlouposti“. Dnes však vidím, že je důležité, aby člověk při rozhodování ke kněžství a studiu teologie

„stáhl“ do ústraní, kde je víc sám se sebou a s Bohem. Je důležité, aby v této zkoušce člověk poznal sám sebe, dokázal sebe přijmout a pak prohlubovat svůj vztah k Bohu . K tomu je třeba odejít na nějaký čas na „poušť“, jak to dělali velcí světci. Dělal to i sám Ježíš, když před veřejným vystoupením odešel na poušť. Na druhé straně je otázka, jak dlouho by měl seminář být a jak by měla formace vypadat. To ale přísluší někomu jinému , aby formace kněží odpovídala současným podmínkám.

5. Jáhenské svěcení je krásná slavnost a jako celek je velikým zážitkem. Existuje však nějaký moment, který v tobě během svěcení zanechal nejhlubší dojem?

Největším zážitkem pro mě bylo samotné vkládání rukou Otce biskupa, při kterém se uděluje samotná svátost jáhenství. Už před tím to byli litanie , při kterých se leží tváří k zemi. Zdálo se mi, že jsem mimo prostor a čas, a jsem jako v nebi kde zpívají andělské kůry. Zdálo se mi že vidím celý svůj život jaksi v nadhledu v jediném okamžiku, pro který jsem byl stvořen. V té chvíli jsem se snažil maximálně otevřít své srdce pro přijetí daru Ducha svatého a naplno odevzdat svůj život do Božích rukou. Pak následovalo samotné vkládání rukou biskupa při němž se v tichu modlí a uděluje svátost. Cítil jsem, že mnou v té chvíli „prošel jakoby blesk“, něco co se dá těžko popsat, ale určitě v té chvíli mohutně působil Duch svatý, s jeho jak říká Písmo svaté „dynamis“ – silou, která

proměňuje člověka. A dále , že ty ruce na hlavě už drží Někdo celou věčnost. Je to pro mě znamením, že bůh si mě už „vyvolil od matčina lůna“(Iz 49,1) a je a bude se mnou na věky. Nevěděl jsem co v té chvíli říci. Jen jsem řekl, téměř „vykřikl“ Pane přijímám - přijímám dar Tvé lásky.

6. Čeká tě zhruba rok jáhenské služby. Je zvykem, že si biskupové a papežové dávají nějaké heslo, pod kterým slouží. Jaké heslo by sis dal ty pro toto období tvé služby?

O heslu jako takovém jsem nepřemýšlel. Když jsem však dostal dekret, řekl jsem opět Pane přijímám toto první místo kam mě posíláš. A to asi bude to heslo nejen na tento rok, ale na celý život – přijímat co po mě chce Bůh, protože jen tak může být člověk šťastný, když svoji vůli ztotožní s vůli Boží. Na druhé straně vím, že to nebude vždy jednoduché.

7. Asi už je to všeobecně známo, ale pro pořádek: kde bude tvoje první působiště?

První moje místo je na diecézním centru mládeže v brněnské diecézi a na církevním studentském domově Petrinum v Brně jako „spirituál“. Kromě toho budu učit šest hodin týdně náboženství na zdravotní škole na Grohově ulici v Brně.

8. Všichni máme nějakou touhu. Jaké největší přání máš ty?

Každý člověk musí žít s láskou a pro lásku. Já jsem dal slovo té Věčné lásce. Tato Láska se vrcholně zjevila

v Kristu na kříži a proto je kříž pro mě skutečnost vrcholné lásky ke mně a ke každému člověku. Proto je mým největším přáním a touhou žít naplno v každém okamžiku svého života s touto Láskou. Je to ta touha, kterou mi Bůh vložil sám do srdce a kterou nedokáže naplnit žádný jiný člověk. V tomto já vidím svůj nejhlubší smysl života: žít s touto Láskou a pak ji předávat všem lidem.

9. Chtěl bys nám říct něco závěrem?

Chci poděkovat za všechny modlitby a oběti Vás všech, kteří opravdu na mě myslíte a vím, že Vás není málo v této farnosti. Mnohokrát jsem se skutečně „opíral“ o tyto modlitby a oběti. Nadále Vás prosím o modlitbu, protože kněží budou takoví jaký si je vymodlíte. Také děkuji i za hmotné dary.

Na závěr chci říci něco co mě leží na srdci a co mě bolí a to více, že dá-li Bůh bude příští rok v této farnosti primice. Je to určitá nejednota v naší farnosti. Snažme se o tuto jednotu v různosti našich osobností. Jejím základem je Kristus, který má být uprostřed nás se svou láskou. My pak tuto jednotu a lásku máme žít mezi sebou a pak zjevovat lidem, kteří se na nás dívají. Máme se snažit o pronikání do Kristových tajemství a do jeho evangelia. Proto biskup posílá kněze, aby byl tím kdo nám zprostředkovává tato Kristova tajemství, kdo nás má na prvním místě vést k Bohu. Kněz je ten který „je brán z lidu a je ustanovován pro lid v jeho záležitostech u Boha“ (Židům 5,1). V dnešním evangeliu

slyšíme Ježíšovu řeč o jeho tichém a pokorném srdci. Kněžské srdce žije a čerpá s tohoto Ježíšova srdce, aby tak mohl sloužit lidem jako Kristus. Snažme se proto lépe pochopit více srdce kněze, kterého nám prostřednictvím biskupa poslal Bůh. Jak říká Exupéry: „co je důležité, je očím neviditelné“. Ježíš říká svým apoštolům: „Kdo přijímá vás, přijímá mne, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal“(Matouš 10,40).

Václava Knotka se ptal Josef Kánský

Zpráva z 6. zasedání farní rady

Konala se dne 18. 4. 1999 za přítomnosti :

P. S. Tvarůžek, J. Procházka, M. Kintr, ing. M. Halámek, ing. J. Novotný, F. Bílek, A. Stejskal, P. Neumann, M. Blaha, ing. L. Čadková

Projednáváno bylo :

1. **Kostelní lavice** – Na základě výběrového řízení byla sepsána smlouva o vyhotovení lavic do chrámu sv. Vavřince v Olešnici s místní firmou – Truhlářství Jiří Bělehrad, Olešnice.
2. **Dřevo ze skácených ořechů** – Je uloženo na dvoře fary. Kdo má o něj zájem, ať se obrátí na pana Jindřicha Procházku.
3. **Lípa za farou** – Na 5. zasedání farní rady bylo doporučeno P. S. Tvarůžkovi podat na Obecní úřad v Olešnici žádost o povolení skácení lípy za farou.

Obec skácení lípy nepovolila, ale přislíbila, že na své náklady nechá oplechovat tu část střechy, která je vzrostlým stromem poškozována a provede případná další opatření, aby se lípa nemusela skácet.

4. **Elektrická přípojka ke kostelu sv. Mikuláše** – Rada byla informována o plánované akci OÚ v Olešnici tj. – úprava vozovky v ulici Za hřbitovem. Farní rada zvažovala možnost vybudování el. přípojky ke hřbitovnímu kostelu ještě před dokončení této akce, neboť pozdější překopání vozovky nebude možné. Vzhledem k tomu, že předpokládané náklady na tuto akci by představovaly asi 30 000,- Kč, doporučila farní rada tuto akci nezahajovat z důvodu finančního zatížení.
5. **Výročí** – Dne 26. 9. 1999 bude oslava 160. Výročí svěcení kostela sv. Vavřince. Na slavnostním požehnání přislíbil účast biskup V. Cikrle.

Osobní názor

Dovolte mi, prosím, ke skutečnosti, že na faře bylo upraveno sociální zařízení, podotknout toto:

1. sociální zařízení na faře bylo před opravou blízko konce své životnosti
2. došlo k poruše na odpadním potrubí vany a alespoň minimální oprava byla nezbytná
3. zásahy do stavebních konstrukcí byly minimální a vybavení včetně obkladů a dlažby použito standardní

4.koupelna bude sloužit též nástupcům současného pana faráře

A proč se k tomu vyjadřuji? Protože jsem se na té úpravě sám podílel. Je možné, že „organizace výstavby“ nebyla úplně správná, to ale nemá co dělat s tím, že i pan farář má právo žít a hezkém a fungujícím prostředí.

Josef Kánský

INFORMACE

Chaloupka 99

Letošní chaloupka bude již potřetí v Rudíkově. Zúčastní se jí 40 dětí ve věku od 5 do 15 let. Děti budou poprvé spát v našem vlastním stanu. Jedná se vojenský stan pro 30 osob, který byl zakoupen z darů zapálených mladých lidí naší farnosti. V průběhu chaloupky nás navštíví náš otec Stanislav.

Závěrem chci poděkovat všem, kteří se podílí na přípravách a vlastním průběhu této akce.

Jaromír Kintr

SPOLEČNOU CESTOU Zpravodaj farnosti Olešnice

Vydává: Římsko-katolická farnost Olešnice,
Nám. Míru , 679 74 Olešnice,
P. Stanislav Tvarůžek, farář

Redakce: Josef Kánský, Magdalena Kintrová, Vladimír Kintr,
Jaromír Kintr, Markéta Konečná, Miroslav Halámek,
Milan Trmač, Petr Stejskal

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti
